

Tùy bút
Chủ đề: tù khổ sai
Tác giả: Vương Mộng Long/K20

NHÓM LỬA TRONG MƯA

Lời Giới Thiệu: Quý độc giả đã từng hồi hộp, say mê ngay cả bàng hoàng khi đọc những trang hồi ký của cựu Thiếu tá Vương Mộng Long K20 về sự chiến đấu và hy sinh đầy bi tráng nhưng không kém phần lẫm liệt của Tiểu đoàn 82 Biệt Động Quân trong trận Pleime do chính ông chỉ huy. “Nhóm lửa trong mưa” một bài viết ngắn của tác giả về một chút bối cảnh mà con người có sinh tồn trong tù ngục của cộng sản. —khuyết danh.

Thuở đó, vào đầu năm 1981, chúng tôi, 7 người tù cải tạo của Trại Z30C Hàm Tân, Thuận Hải chiều nào cũng quây quần bên nhau, vây quanh 1 nồi canh rau muống.

Rau trong nồi chỉ là phần canh của trại chia cho mỗi người góp lại, thêm 1 muống bột nêm Vị Hương và vài con tôm khô.

Trong cơn đói kém, trước mắt chúng tôi, nồi canh rau muống còn quý hơn cái Lẩu số 1 của nhà hàng Tài Nam buổi thịnh thời.

7 anh em chúng tôi đều xuất thân từ Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, thứ tự từ trên xuống dưới, lớn nhất là anh Trần Ngọc Toàn, khóa 16, kế đó là anh Nguyễn Nho, khóa 19, rồi tới 4 người khóa 20, Vương Mộng Long, Trần Hữu Bảo, Lê Ngọc Răng, và Lê Tấn Tài, nhỏ nhất là Tạ Văn Quang, khóa 24.

Những người khác thì được giao nhiệm vụ xách nước, nhặt rau, bổ củi, nêm nếm, dọn mâm, riêng tôi, Võ Bị Vương Mộng Long, được phân nhiệm làm 2 công tác cố định là nhóm bếp và rửa chén.

Tôi là dân đi rừng chuyên nghiệp, với 1 bó xơ ruột cây buông đã khô, chỉ 1 phút sau tôi đã nhóm xong một bếp lửa hồng, hết việc!

Đói kinh niên, nên nồi canh rau muống mỗi ngày cũng giúp chúng tôi lấp được phần nào cái khoảng trống trong dạ dày.

Một bữa đẹp trời, “Ông Già Ba Tri” Lê Ngọc Răng cầm câu được 1 con cá lóc to bằng cổ tay. Con cá xấu số là cư dân hiếm hoi của Suối Kiệt, Hàm Tân.

Nồi canh rau muống hôm nay có cá chắc là ngọt lắm!

Tôi chưa chuẩn bị xong mớ bụi nhùi thì trời nổi cơn giông, rồi những hạt mưa từ trên cao rớt xuống ào ào...

Quanh tôi, những bếp lửa tắt ngúm! Các ông bạn tù ùn ùn vác nồi niêu chạy vào phòng ăn tránh mưa. Tôi có cái bếp di động làm bằng tôn; tôi vác nó vào phòng ăn, rồi nhóm lửa. Khói của mớ bụi nhùi làm cho vài vị tù đứng cạnh đó khó thở, ho khù khụ.

Anh Toàn khều tay tôi:

– Coi chừng thằng cán bộ Liền! Nếu thấy khói trong nhà ăn thế nào nó cũng vào kiểm tra!

Tôi phẩy tay:

– Kệ mẹ nó! Trời nắng thì mình nấu ngoài sân, trời mưa mình nấu trong nhà, mình có bếp chứ có nấu trên sàn nhà đâu mà lo!

Nước bắt đầu reo “Ục! Ục!” thì trời quang đãng trở lại, tù lục tục kéo nhau ra sân, tiếp tục nhóm bếp. Tôi định xách bếp ra sân thì Võ Bị Lê Tấn Tài ngăn tôi lại:

– Khỏi di chuyển! 2 phút nữa là xong!

Chuyên viên nêm nếm Lê Tấn Tài vừa thả con cá lóc vào nồi canh thì nghe tiếng quát:

– Cá...cá...các a...a...anh làm cá...á...ái gì trong này? A...a...ai cho phép đốt lửa trong nhà ăn?

Tên cán bộ công an Việt cộng này nói cà lăm. Chúng tôi nghe đã quen. Tên y là Liền, Liền Cà Lăm.

7 ông Võ Bị đứng ngậy ra nhìn nhau. Cải tạo viên Lê Ngọc Răng xoa hai tay, cười cầu tài:

– Trình cán bộ ngoài kia mưa to quá, anh em có cái bếp di động nên nấu tạm trong này.

Cán bộ Liền lườm ông Răng một cái rồi lớn tiếng hỏi:

– Cái bếp này là của ai?

Tôi đáp:

– Của tôi!

– A...a... anh Long! A...a... anh đem cái bếp và cái nồi vi phạm kỷ luật này ra ngoài văn phòng trực trại cho tôi!

– Tôi không đem!

– Tô... tô... tôi ra lệnh cho anh! Đem nó ra phòng trực cho tôi ngay!

– Cán bộ nói rằng cái nồi và cái bếp vi phạm kỷ luật! Tôi không vi phạm kỷ luật! Tôi không đem!

Nghe tôi lý sự cù nhầy, cán bộ Liền tức quá, đứng phùng mang trợn mắt, nhìn tôi, rồi ngoái đầu ra cửa:

– A... a... anh Mão và... ào... ào... vào đây ngay!

Có tiếng đáp từ ngoài hiên:

– Dạ!

Người tù đi theo cán bộ Liền để kiểm tra hôm đó là cải tạo viên Hoàng Mão, Đội phó thông kê của Đội 3 trại cải tạo Z30C. Liền chỉ tay ra lệnh cho Mão:

– A... a... anh đem cái nồi và cái bếp này ra phòng trực trại!

– Dạ!

Cải tạo viên Hoàng Mão có vẻ miễn cưỡng, từ từ tiến về phía cái lò lửa đang cháy phùng phùng. Khi Mão đi ngang mặt tôi, tôi nghiêng răng nhẩn vào tai anh ta:

– Đụ mẹ mày!

Sau đó 7 anh tù đói khô chỉ còn cách giương to 14 con mắt buồn rầu nhìn nhau.

Anh Đội phó thống kê Hoàng Mão thì lặng thinh như người máy, cúi mặt đi về hướng công, tay xách cái lò có nồi canh cá đang sôi. Cán bộ Liền chỉ mặt tôi ra lệnh:

– A... a... anh ra phòng trực trại chờ gặp tôi!

Liền rời phòng ăn, rảo bước về phía những cái bếp đang bốc khói sau nhà.

Tôi dợm bước đi thì anh Răng dúi vào tay tôi cái áo tơ nylon của ai đó treo trong phòng ăn:

– Mặc cái áo tơ này vào, nếu có bị cùm thì ban đêm cũng đỡ lạnh!

Tôi ra tới công thì cải tạo viên Hoàng Mão cũng từ phòng trực quay trở lại, anh ta nhìn trước, nhìn sau rồi chỉ tay về hướng đầu hồi:

– Tau giấu nồi canh của mi ở góc hiên. Nhớ ra đó mà lấy! Còn cái bếp lò thì đành phải mất thôi!

Thì ra anh đội phó này cũng còn lương tâm! Tôi cảm thấy hối hận vì vài phút trước đây tôi đã nặng lời chửi anh ta!

Hoàng Mão cũng là dân Võ Bị, bạn cùng khóa của tôi. Nó không phải là Trật Tự hay Thi Đua, nhưng không biết vì lý do gì mà chiều nào nó cũng đi theo cán bộ để điếm danh và khóa cửa buồng của chúng tôi.

Chừng nửa giờ sau thì cán bộ Liền trở về. Y chỉ cho tôi ngồi xuống ghế, vớt cho tôi 1 tờ kiểm điểm đã in sẵn:

Tôi điền vào khoảng trống sau hai chữ “Vi phạm” một câu sau đây:

“Nấu bếp trong nhà ăn khi trời mưa”

Rồi ký tên.

Liền cũng ghi quyết định của y trên giấy:

“Hình phạt cảnh cáo”

Rồi y cũng ký tên.

Trước khi cho phép tôi về buồng, Liễn hăm he:

– Nhờ co... o... ó... ó... có anh Mão làm chứng rằng anh lao động tốt nên tôi tha không phạt cùm! Tôi cảnh cáo anh lần đầu. Nếu còn tái phạm thì biết tay tôi đó!

Tôi vào công, nồi canh cá không còn ở đầu hồi. Chắc các bạn tôi đã thấy và mang nó đi rồi.

Trong phòng ăn, 6 anh bạn Võ Bị của tôi đang ngồi quanh nồi canh, họ không biết tình trạng của tôi ra sao, nên chưa động đũa. Tôi bước vào phòng. Thấy tôi, các bạn tôi cùng mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm.

Võ Bị Lê Tấn Tài vớt con cá lóc ra cái đĩa to, tay anh cầm cái muỗng và đôi đũa, cẩn thận chia thịt con cá ra làm 7 phần bằng nhau:

– May quá! Long không bị cùm. Nếu Long mà bị cùm thì anh em chắc không ai nuốt nổi những miếng cá thơm tho này.

Võ Bị Tạ Văn Quang bỗng chửi đồng:

– Đù má thằng Hoàng Mão chó săn!

Tôi đưa tay bịt miệng chú Quang:

– Đừng chửi nó! Oan cho nó! Nó giấu nồi canh cho mình đó! Nếu là Trật Tự Liễn hay Thi Đua Di thì nồi canh đã mất, mà tôi cũng bị cùm rồi!

Trật Tự Liễn, không rõ họ gì là người Bắc Di Cư, gốc Xây Dựng Nông Thôn, còn Thi Đua Di là cựu Trung tá Trần Mộng Di gốc cựu quận trưởng. Hai tay này là trợ thủ đắc lực rất tin cậy của cán bộ Liễn.

Tôi từ từ kể cho bạn mình nghe những gì mà tôi đã chứng kiến ngoài rào trại và trong phòng trực chiều hôm đó. Nghe xong, anh chàng nóng tính Tạ Văn Quang mới hết âm ức.

Từ ngày mất cái bếp di động, mỗi lúc trời mưa, các bạn tù của tôi lại có thêm nhiệm vụ cắt cử 2 người căng một tấm vải nhựa che cho tôi.

Cứ thế, qua ngày, lâu lâu nồi canh rau muống tôm khô của chúng tôi lại có 1 con cá lóc cắm câu của Ông Già Ba Tri Lê Ngọc Răng.

Một ngày tháng 6, trời mưa tầm tã. Tôi cố hết sức mình để nhóm bếp. Lửa cháy vừa hết một nhúm bụi nhùi, chưa kịp bắt vào củi, thì gió lại thổi ào ào tưới nước, làm cho khói trắng bốc lên, mịt mù.

Nước mắt trào ra cay sè, tôi tưởng như mình sắp đi.

Bên cạnh bếp của tôi là bếp của anh tù cải tạo cựu Thiếu tá khóa 13 Hải Quân. Miệng anh ta cứ ư ử, rên:

*“Tháng Sáu trời mưa, trời mưa không dứt,
Trời không mưa, anh cũng lay trời mưa...”* —(Thơ Nguyên Sa)

Vương Mộng Long
October 20th, 2022

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Năm, April 4, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*